

[Waldorff.]

mener heller ikke, at fremskridtspartiets ændringsforslag er noget alternativ, altså at smække et beløb på den skattefrie bundgrænse. Det, der er behov for, er noget andet, det er en skærpelse af progressionen i skattesystemet og en fjernelse af de fradragsmuligheder, der findes.

I udskrivningslovforslaget er også medtaget forhøjelse af personfradraget i 1978 med 500 kr. Det er i og for sig ikke noget at råbe hurra for, for realiteten er, at fradraget i forhold til det nuværende kun bliver forhøjet med 5,6 pct. Det er klart mindre end inflationen, det vil sige, at der ligger en øget beskatning i det nye personfradrag.

Derudover er der to forslag, nemlig fra SF og DKP, som tager fat ved noget, der er vigtigt, nemlig værdistigningerne på jord og fast ejendom. At det virkelig er vigtigt, fremgår også af den opmærksomhed, som fagbevægelsen og Arbejderbevægelsens Erhvervsråd har ofret på disse værdistigninger. Men det er jo ting, der har fået en ret sørgelig skæbne i denne augustsamling. Det forlyder i hvert fald, at socialdemokratiet havde været ude med noget, som de så har hentet hjem igen.

SFs forslag er vi sådan set sympatiske over for. Der er en række ting, man kan diskutere i forbindelse med det forslag, især, om en kapitalvindingsskat på 40 pct. er rimelig. Det kunne godt være, det var temmelig meget for lavt sat. Man kan også diskutere, om reglerne for beregningen af den skattepligtige indkomst er rigtige. Det, vi sådan set lægger vægt på i denne forbindelse, er ikke, om forslaget ser ud, sådan som det ville have set ud, hvis det var os selv, der havde lavet det, men vi mener i og for sig, det er vigtigt at markere, at kapitalvindingsskat er noget, som man må gøre noget ved.

Den samme holdning har vi til det kommunistiske forslag om tinglysning af kapitalværdistigninger, som vi i dets kerne opfatter som et forslag om at stoppe genbelåningen, altså at stoppe belåningen af værdistigningerne i jord og fast ejendom. Det er en kerne i forslaget, som vi er fuldstændig enige i, og som vi vil støtte. Det er klart, at det er ikke særlig vidtgående, og det er det heller ikke – i hvert fald i denne omgang og i foråret – blevet lagt op som. Jeg synes, det rejser en meget interessant diskussion, især når vi hører fra hr. Karl Nielsen, at man afviser, men at man for så vidt synes, at forslaget er meget fornuftigt og rimeligt.

Det samme sagde hr. Grünbaum i foråret; det var nærmest for moderat, hvis det var noget. Nu skal man altså have en argumentation for at feje det væk, fordi det ikke har kunnet få en plads i hele augustforhandlingsforløbet, og hvad bruger man så for et argument: at kommunisterne – og det formoder jeg også gælder os andre – er uansvarlige partier, fordi vi ikke vil støtte de afgifter, som socialdemokratiet vil have kradset ind i samme forbindelse. Man nævner igen som argument for disse afgifter, som ingen af os andre vil lægge navn til, beskæftigelsesplanen, og i den sammenhæng fortier man, at beskæftigelsesplanen er udråbt som en selvfinansierende plan.

Det var den ene del af det, der var fantastisk. Den anden del er, at socialdemokratiet overhovedet opererer ud fra, hvem der fremsætter forslag, i stedet for ud fra, hvad det faktisk er, der bliver fremsat, i denne forbindelse altså ud fra, om det er forslag fra såkaldt ansvarlige partier. Jeg kunne egentlig godt tænke mig, at man i socialdemokratiet overvejede, hvad resultatet ville være på en række områder, hvis venstrefløjen i folketinget benyttede den samme argumentation. Jeg skal ikke lægge skjul på, at vi anser socialdemokratiet for at være et parti, der fører en politik, som er i stik modsætning til de interesser, socialdemokratiets egen arbejderbasis har. Hvis vi tænkte på samme måde som socialdemokraterne, måtte vi sige: så kan vi altså ikke støtte dem. Ikke desto mindre har vi altså gjort det på en række områder, hvor socialdemokratiet i øjeblikket er hårdt klemt, altså af de borgerlige partier, i forskellige kulturpolitiske og også i visse sociale sammenhænge, hvor man selvfølgelig har brug for sådan noget. Den argumentation, man fører frem her, rammer kun socialdemokraterne selv, og der kan i og for sig ikke være nogen tvivl om, at når man overhovedet har brug for at hive sådan en argumentation frem, så er det, fordi man virkelig er blevet klemt på et spørgsmål, hvor det er indlysende, at fagbevægelsen og arbejderklassen har én type af interesser, som socialdemokratiet også med sig selv ved at man burde varetage, mens man på den anden side har de borgerlige partier, som socialdemokratiet i ét og alt satser på at føre økonomisk politik sammen med.

Ministeren for skatter og afgifter (Kampmann):

I denne buket af lovforslag er alene det første et regeringsforslag, medens de resterende 4